

WEEKBLAD VAN HET NEDERLANDS SYNDICALISTISCH VAKVERBOND
AANGESLOTEN BIJ DE INTERNATIONALE ARBEIDERS-ASSOCIATIE

DE SYNDICALIST

HOE MAKEN WIJ VREDE ?

DE OORLOGSMAKERS KUNNEN NIET DE VREDESSTICHTERS ZIJN

J) Wel zelden is zo kort na het uitbreken van een oorlog zo allerwege over de vrede gepraat als tegenwoordig. Feitelijk is er sedert 1919 nooit anders dan over vrede gepraat. Maar het is oorlog geworden. En dit feit moge voor de volken al reden genoeg zijn om geen vertrouwen te stellen in vredesvoorstellen van de zijde dergenen, die in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de huidige oorlogen.

Sedert het uitbreken van de oorlog op 1 September van het vorige jaar, hebben de pogingen tot herstel van de vrede langs diplomatieke weg nooit gerust. Mussolini, de paus, de vorsten van België en Nederland hebben zich moeite gegeven, de oorlog te doen ophouden. Het is niet gelukt. Maar wat zou het ook baten, als niets wordt weggenomen van de oorzaken, die in 1914 en in 1939 tot oorlog hebben geleid?

Het besef, dat oorlog in de huidige tijd waanzin is en slechts tot ondergang van allen leiden kan, is algemeen, niet het minst bij de heersers. Maar voor de vredelievendheid van de oorlogsmakers, neme de wereld zich in acht! In de Haagsche Post van 30 December verklaarde Van Oss te weten, dat in de voorafgaande weken gepreciseerde duitse vredesvoorstellen waren doorgegeven aan de Geallieerden. Hitler zou bereid zijn tot herstel van Tsjecho-Slowakije en Polen. Dit zou wel bewijzen, hoezeer de heer Hitler zich van zijn benarde positie bewust is. Maar wat zou een vrede tussen Hitler en Chamberlain Europa verder brengen? Zo'n „vrede“ is ons ook in September 1938 geschonken!

In het engelse parlement zijn stemmen opgegaan om geen poging te verzuimen, waardoor men met Duitsland tot een goede verstandhouding zou kunnen komen; men moest begrip tonen voor Hitlers standpunt. Van pacifistische zijde is deze vredelievendheid van engelse conservatieven reeds toegejuicht. Men zij op zijn hoede. Als deze lieden thans voor vrede met Hitler pleiten, dan bewijst het alleen, dat bij hen het klassestandpunt de nationale gevoelens overheerst. Zij waren altijd tot concessies aan Hitler bereid, omdat zij diens heerschappij en zijn nationaal-„socialisme“ als een machtige wal tegen de sociale revolutie beschouwen. Vandaar ook dat zij hem financieel hebben gesteund, ten-einde hem in staat te stellen, de duitse arbeidersbeweging te vernietigen en een dam op te werpen tegen Rusland en het bolsjewisme. In deze rol geloofde Hitler zich in Oost-Europa alles te kunnen veroorloven, ook de verovering van Polen. Als hem duidelijk wordt, dat Engeland zich daartegen toch inderdaad zal verzetten, sluit hij een verbond met Stalin, de beste hak, die hij Engeland kon zetten en de mooiste wraak, die hij nemen kon. De oorlog is dan een feit, maar er zijn er in Engeland heel wat, die Duitsland gaarne van Rusland los zouden maken. Ziedaar de ware zin van het pacifisme van zekere engelse lords.

De heer Van Oss is van oordeel, dat voor het stichten van de vrede, behalve herstel van Polen en Bohemen, niets nodig zou zijn dan eerlijke ontwapening, afzwering van alle agressie en oprechte aanvaarding van internationale arbitrage en samenwerking. Inderdaad! Wij hebben echter sedert 1918 niets anders gehoord. Zij bleken ondoervoerbaar. Hoe zouden deze voorwaarden dan thans te verwezenlijken zijn in een wereld, die niet radicaal in haar grondslagen is veranderd?

Bij de beantwoording van de vraag, op welke wijze, na deze oorlog, een duurzame vrede georganiseerd moet worden, duikt de gedachte op, dat de Volkenbond zijn mislukking te danken zou hebben aan het feit, dat hij te hoog greep door alle staten te willen verenigen. Men wil daarom nu beginnen met een europese federatie. Dit standpunt wordt verdedigd in een brief van duitse soldaten als kerstboodschap „an Dich, Du sehr neutraler Herr“, en ook — doch geheel los daarvan — door de heer Van Oss in de Haagsche Post. Norman Angell is van oordeel, dat de grondslagen van een dergelijke federatie zouden moeten zijn:

afzweren van alle agressie, vrijheid van het individu, van geloof, woord en gedachte, gelijkheid voor de wet van iedereen, onverschillig van welke overtuiging, ras of nationaliteit. En de plannen voor onderdelen omvatten een federale weermacht en politie, regeling van het koloniale vraagstuk, vrijhandel binnen de federale grenzen, federale munt-eenheid, en zo voort, tot aan een federale voer- of bijtaal toe, die wederzijds begrijpen van heterogene bevolkingen zoude vergemakkelijken. Binnen het kader der fundamen-

tele wetten zouden de aangesloten volkeren hun eigen gang gaan, hun eigen levens leven, hun eigen culturen verder ontwikkelen. En de federatie zoude open zijn voor elk land dat de federale grondwet zonder voorbehoud aanvaardt. Elk land is vrij zich aan te sluiten of niet, zoals het wil; Engeland en Frankrijk zouden al vast beginnen, hebben inderdaad reeds de grondslagen gelegd.

Het klinkt alles heel fraai — aan fraaie woorden heeft het nooit ontbroken! —, maar hoe zullen vrede en vrijheid de grondslagen ener internationale rechtsorde kunnen zijn, terwijl nationaal uitbuiting en onderdrukking, klasseheerschappij en klassebevoorrechtiging blijven heersen? Vergeten wij nooit, dat de verhoudingen tussen de staten de afspiegeling zijn van de verhoudingen binnen de staten; dat het staatsgeweld, optredende naar buiten, geen ander doel heeft dan staatsgeweld optredende naar binnen: onderdrukking terwille van heerszucht en uitbuiting. Europa gaat aan zijn wezen te gronde. Uit dat wezen vloeit de oorlog voort zonder dat iemand hem kan tegenhouden. En behalve de oorlog: de armoede, de slavernij, de werkloosheid, de economische wereldcrisis. Treffend juist is het door de heer Van Oss in zijn artikel aangehaalde woord van Wells, dat deze oorlog niet eens de grootste onzer tijd- en strijdvrage is.

Het is daarom een verheugend verschijnsel, dat in brede kringen het besef begint door te dringen, dat er geen wezenlijke vrede komen kan, indien in de maatschappij zelf geen grondige veranderingen plaats grijpen. Zal de komende vrede iets anders zijn dan de moeder van nieuwe krijg, dan zal de vrede zelf moeten worden aangepakt. De vrede, ziedaar het grootste probleem. Het is niet genoeg op te houden met oorlog voeren. Op welke grondslagen zal de maatschappij na de oorlog v/orden opgebouwd? Ziedaar de wezenlijke vraag. De sectie Zwitserland van de RUP, heeft dezer dagen een vredesprogramma uitgewerkt. De RUP, is allerminst een revolutionnaire, doch integendeel een zeer burgerlijke vredesbeweging. Het is mogelijk, dat de Zwitserse tak radicaler is dan de internationale; in ieder geval getuigt dit programma van het besef, dat men er met het betreden der oude paden niet komt.

De vrede, zo zegt dit programma, mag geen valse vrede zijn, geen verzoening met de machten en het geweld, die de oorlog hebben opgeroepen en dat telkens opnieuw zullen doen, wanneer zij worden ontzien. Met deze machten moet onverbidde-lijk afgerekend worden. Het moet een grondige en alomvattende vrede zijn. Nog is een nieuwe politiek op de grondslag van recht en niet van geweld. In de plaats van het imperium moet komen de federatie tot wederkerig dienstbetoon op de grondslag der vrijheid. Aan de soberiniteit der staten moet een einde komen. De kleine staten moeten hun neutraliteit prijs geven. Het begane onrecht moet goedge maakt worden, het recht hersteld. Binnen het raam der nieuwe orde wordt voorts algemene ontwapening verlangd; de nationale legers moeten vervangen worden door een Volkenbondslager als orgaan der nieuwe supranationale, d.i. boven de naties uitgaande, rechts-

orde. Teneinde te kunnen optreden tegen volkeren, die tot het oude nationalisme en militarisme zouden vervallen en zich tegen de nieuwe internationale rechtsorde zouden verzetten, moet de federatie worden voorzien van de nodige machtsmiddelen, in de eerste plaats van economische aard. Het koloniale vraagstuk moet worden opgelost door de thans reeds in het Volkenbondsverdrag neergelegde beginselen toe te passen. Een nieuw, uitgebreider mandatenstelsel zou moeten worden toegepast en voor zover dit mogelijk is zonder al te ruw met het verleden te breken, zou aan de koloniale volken nationale onafhankelijkheid verleend moeten worden. Aan het op uitbuiting en geweld berustende economische stelsel moet een einde komen. Vrede kan slechts de vrucht zijn van een waarlijke orde op sociaal terrein. Een nieuwe geest moet het geraffineerde egoïsmische verdringen en ten slotte: de verwezenlijking van het vredesprogramma mag niet aan de regeringen worden overgelaten, de vrede kan niet door diplomaten worden gesticht, doch is een zaak van de volken zelf.

Tot zover het programma van de Zwitserse RUP. Er zitten zwakke steen in. Het spreekt ervan, dat recht en gerechtigheid het leven der volken „weer“ moeten beheersen, alsof dit ooit het geval is geweest. Het bepleit wei herstel van Oostenrijk, Polen, Tsjecho-Slowakije, Abessinië en Albanië — wat in hun oude vorm ook onrecht zou betekenen —, doch aarzelt ten aanzien van de koloniën. Maar een dergelijk programma van een burgerlijk-pacifistische beweging wijst toch op een radicalisering der geesten tengevolge van de oorlog en de ervaringen sedert 1919. Wordt het programma consequent doorgevoerd, dan betekent het de sociale revolutie. Hoe anders zal men aan het heersende economische stelsel een einde maken? En als niet de regeringen de vrede moeten organiseren, doch de volkeren, hoe zullen zij dit ooit kunnen doen als zij niet eerst de regeringen weggagen en op gans andere grondslagen dan van het staatsysteem hun vertegenwoordigers kiezen?

Indien op deze oorlog een ware vrede zal volgen, dan moeten de volkeren zich ervan bewust worden, dat de toestanden binnen het raam van elk volk en van iedere staat in beginsel precies dezelfde zijn als de internationale toestanden. De laatste vloeien uit de eerste voort. Indien recht, vrijheid en gelijkheid de grondslagen zullen zijn voor de verhoudingen tussen de volkeren, dan zullen zij de grondbeginselen moeten zijn, die de verhoudingen tussen de burgers van ieder land beheersen. Wil men federatieve verhoudingen tussen de volken, dan zal ieder volk zijn eigen maatschappij op de basis van het federalisme moeten opbouwen. Internationaal kunnen geen beginselen heersen, die niet op alle menselijke verhoudingen tot in het kleinste en van anderen op worden toegepast.

De opvatting bestaat, dat men met Hitler geen vrede kan sluiten, dat zolang het fascisme in sommige landen heerst, er geen vrede mogelijk is. De waarheid is, dat er geen vrede zal zijn, zolang imperialisme en kapitalisme heersen. Het is niet genoeg, Hitler te verslaan. De huidige engelse macht-

hebers zouden Duitsland een reactionair regime opleggen, en er zou niets veranderd zijn. Regeringen kunnen oorlog voeren. Zij kunnen daar op een gegeven ogenblik ook mee ophouden. Maar zij kunnen geen vrede stichten. Niet alleen maar het fascisme, doch het gehele kapitalisme is de wezenlijke oorzaak van de oorlog. In 1914 waren er geen fascisten. De oorlog brak uit. In 1918 zegvierde de „democratie“. Zij legde de grondslagen voor nieuwe oorlog. Ontwapeningsconferenties, waar alle staten vertegenwoordigd waren, zijn altijd en volslagen mislukt.

Daarom scharen wij ons niet aan de zijde van enige regering, want wij weten, dat ook de franse en de engelse, zo goed als de duitse of de russische, imperialistische doeleinden nastreeft. De overwinning van het frans-engelse imperialisme zal ons noch van het militarisme, noch van het fascisme bevrijden. Dat kan alleen door het kapitalisme en het imperialisme zelf ten val te brengen. Door het te steunen — gelijk sociaal-democraten en communisten doen — steunt men het fascisme.

Voor mij ligt een geschrift van de „Sociaal-Revolutionnaire duitse Vredesbeweging“¹⁾. Zij wil de val van Hitler, doch stelt — terecht! — niet het minste vertrouwen in Chamberlain en valt de engelse Arbeiderspartij aan, die hem steunt! Zolang gij strijdt voor een imperialistische vrede — en wat doet het britse imperium anders! — strijdt gij niet tegen Hitler, maar tegen zijn voornaamste slachtoffer: het duitse volk. Uit het vredesplan van de Arbeiderspartij, zo zegt deze beweging verder, kan de duitse soldaat geen andere slotsom trekken dan dat hij verder moet strijden om de doorvoering van uw plan te verhinderen. Maar:

„op de dag, dat het duitse volk de zekerheid heeft, dat zijn engelse en franse broeders besloten zijn, gemeenschappelijk met het duitse volk een anti-imperialistische vrede van verzoening af te dwingen, op die dag begint Hitlers ondergang.“

Inderdaad, men bestrijdt het fascisme niet door welk imperialisme, door welke staat of welke regering ook te steunen. De ervaring heeft gesproken. Wat de regeringen kunnen, en wat zij niet kunnen, is overduidelijk gebleken. De wereld is in gisting. Ondanks alles rijpen de geesten. Koene doortastendheid alleen kan de volken redden. De oorlog kan niet en zal niet eeuwig duren. Maar de oorlogsmakers kunnen de vredesstichters niet zijn. Nationaal en internationaal behoefte de wereld grondige vernieuwing en wezenlijke bevrijding, die geen oude heersers kunnen brengen. Kapitalisme en staat betekenen oorlog. De vrede zal geen vrede zijn, als hij die beide machten niet ontroot. De vrede zal niet anti-fascistische zijn, als hij niet anti-imperialistisch en anti-étatistisch is. De vrede, dat zal zijn de vrije federatie van vrije, federatief georganiseerde volken of... er zal geen vrede zijn.

¹⁾ Het gaat hier om een beweging, die, wars van alle oude partijen en verscheurdheid onder de arbeiders, een nieuwe maatschappij wil opbouwen op de grondslag der beroepsorganisaties. Wij komen er later op terug.

EEN OPSTANDIGE LUISTERVINK

Er worden bij de aanvang van elk nieuw jaar talrijke mensen gevonden, bezielde met goede voornemens, doch die, gezien de practijk, er niet veel van terecht brengen. Kerst- en nieuwjaarsdagen lenen zich er uitstekend voor, de massa in boetvaardige houding te brengen, d.w.z. de onnadende massa. Instinctief gevoelt die massa, dat er „dreiging in de lucht“ zit en het is dan ook te verklaren, dat zij, die de kunst verstaan stenen voor brood te geven, haar weten te beïnvloeden.

Wie op de genoemde dagen de radio beluisterde, heeft dat in diverse toonaarden kunnen vernemen. Evangelie-predikers betoogden om het hardst, dat verschrikkingen als van de oorlog alleen en uitsluitend het gevolg zijn van het gemis aan geloof aan de enige en waarachtige God.

Een dezer heren betoogde dat, indien alle volks- genoten indachtig zouden willen zijn aan het volks- lied, waarin voorkomen de woorden:
Mijn schilt ende betrouwen
Zijt Gij, o God, mijn Heer,
„vrede“ in alle harten een plaats zou verwerven.

Weer een ander schilderde de wereld af, zijnde zo zwart als de nacht en waarin hij, ondanks alle duis- ternis, toch een lichtstraaltje meende te kunnen bespeuren. Dit alles werd aannemelijk gemaakt door de gemeente te doen zingen het lied:

Daar is in 's werelds duistere wolken
Een licht der lichten opgegaan.

Er waren onder hen, die ten aanzien van de heden- daagse gebeurtenissen en de crisering daarvan, geen blad voor de mond namen. Het gebrek aan naastenliefde werd gispst, onrecht aan de kaak gesteld, de mensonterende oorlog gewraakt. Doch het bleef in het gunstigste geval bij aanklagen, dat dan zin heeft, indien dat onmisbare geloof, waar- van men ons sprak, zich uit in daden. En zo oit, dan getuigen de menselijke bloedbaden, die dage- lijks worden aangericht en voorbereid, van de da- denloosheid van het officiële christendom. Zelfs een sprankje van sympathie met de dienstweige- raars, die het gebod „Gij zult niet doden“ in practijk brengen en voor hun overtuiging enige jaren gevangenisstraf moeten ondergaan, ontbreekt. Het

is dan ook een vat vol tegenstrijdigheden, dat of- ficiële christendom, dat onze belangstelling moei- lijk kan verwerven.

Hetzelfde kan gezegd worden van de sociaal-de- mocratische omroep de VARA. Militairen en auto- riteiten zijn daar tegenwoordig als kinderen aan huis. Zij zijn allen, zonder onderscheid, verheugd over de bereidwilligheid van de VARA, die hen in de gelegenheid stelde te getuigen van de paraat- heid van het nederlandse leger en van de nood- zakelijkheid de offers te brengen, die het vader- land van ons eist.

Wanneer dan ook de voorzitter van de VARA, in een toespraak voor de microfoon citeert uit het werk van Konrad Heiden, dat:

zolang de grote massa zich solidariseert met de heersende klasse, van de verwezenlijking van het socialisme geen sprake zal kunnen zijn.

dan zijn wij het volmaakt met hem eens. De VARA, en alle andere instanties, die tezamen de moderne arbeidersbeweging vormen, hebben

zich reeds geruime tijd **gesolidaariseerd** met de bezittende klasse. Dreef men voorheen de spot met de jaarlijkse lintjes-regen, thans ziet men verlangend uit naar dat tijdstip in de hoop, tot ridder in de een of andere orde te worden verheven. Heel wat sociaal-democraten zijn reeds geridderd als resultaat van de solidariserende ten koste van de „ridders te voet”, met name: de grote massa. De grote massa is helaas al te ongevoelig voor eigen leed en voor dat van anderen. Zij verwacht van zichzelf niets, immer van anderen. Op deze geestesgesteldheid hebben de machthebbers en hun dienaren hun hoop en vertrouwen gevestigd en zij zijn daarin niet beschaamd geworden. Aardse en bovenaardse goden worden aanbeden met het gevolg, dat het zelf-denken en -handelen verstikt is geworden, de redelijk denkende mens zich van alle redelijkheid en menselijkheid heeft ontdaan. Want wat voor redelijken en menselijken nemen wij waar in deze ontredderde wereld? **Men zingt van Vrede op Aarde en tegelijkertijd rijt men elKander aan stukken vancen.**

Men spreekt over socialisme en tegelijkertijd houdt men de geest van het kapitalisme levendig. Het feit, dat in het afgelopen jaar twee sociaal-democraten tot minister werden verheven, wordt als een hoogtepunt in de geschiedenis van het socialisme beschouwd, dat al de vorige overschaduwde. Van die machtspositie en socialistische gevoelens hebben de stakende bouwvak- en havenarbeiders reeds kunnen profiteren. Op straffe van inhouding van steun werden niet-stakers tot onderkruipen aangezet.

De 5 pct. duurtetoelag, op de steunuitkeringen verstrekt, die beschouwd kan worden als te zijn een druppel op een gloeiende steen, geldend voor een paar maanden, wordt als motor gebruikt om de grote verdienste van het minister-zijn van de sociaal-democraat Van den Tempel indachtig te doen zijn en blijven. En let eens op: indien op 2 Maart a.s. een besluit moet worden genomen, of de duurtetoelag al dan niet gehandhaafd moet blijven, dan zal de winstkans, ongeacht welk besluit er ook genomen wordt, aan de zijde van de sociaal-democraten zijn. Wordt de toelag gehandhaafd, dan volgt opnieuw een verheerlijking van 's ministers beleid, wordt zij ingehouden, dan mogen wij hem dankbaar zijn, dat de ondersteunden twee maanden achtereenvolgend duurtetoelag hebben genoten, want ware hij er niet geweest, dan was van het verstrekken van toelag in het geheel geen sprake geweest.

Het wordt sommigen in de partij, inzake het volgen van deze praktische politiek, wel wat al te gortig. Mevrouw Staalman—Kremer sprak voor de microfoon een rede uit voor de bond van sociaal-democratische vrouwenclubs. Zij schetste het leed en de ellende van de moeders en vrouwen, die in de oorlogvoerende landen in angst en vreeze leven ten aanzien van het lot van hun zonen of echtgenoten, die aan de fronten hun soldatenplicht vervullen. Zij sprak over de gruwelen van de oorlog en over de noodzakelijkheid thans, meer dan ooit, het oog gericht te houden op het gemeenschappelijke ideaal: het socialisme.

Wellicht is het mogelijk, zo sprak zij:

dat wij ons in het verleden al te veel hebben bekommerd over praktische aangelegenheden, waardoor de strijd voor het socialisme enigszins op de achtergrond is geraakt, doch thans is de tijd daar om dat verzuim te herstellen.

Henri Polak uitte zich eveneens in krachtige termen tegen de alles overheersende praktische politiek in de partij, in een van zijn kronieken van recente datum en het is mogelijk, dat mevrouw Staalman zich hierdoor geïnspireerd gevoelde.

Velen zijn geneigd dergelijke klanken als hoopgevend te beschouwen, doch zij zijn ons inziens van weinig waarde en betekenis. Velen in en buiten de partij, vleien zich met de hoop, dat het reformisme, een struikelblok voor de verwezenlijking van het socialisme, die tegenstand gaat ondervinden, welke het mogelijk maken zal, zuiver socialistisch willen daarvoor in de plaats te stellen. De ervaring heeft ons echter geleerd, dat een oppositie, die geen bedreiging vormt voor de praktische politiek, wordt getolereerd. Vormt zij dat wel, dan weet men de middelen te vinden om haar het zwijgen op te leggen.

Zo staan wij dan bij de aanvang van 1940 in een vrees, waarin de afschuwelijkste misdaden worden bedreven, gedekt door leugen en bedrog. Meer dan ooit weten wij, revolutionnaire syndicalisten, ons omringd van talrijke vijanden en hinderpalen, die aan ons pogen om leugen en bedrog te ontmaskeren, in de weg staan.

Wij weten eveneens, dat deze tijd de meest geëigende is om moedeloosheid te doen toenemen. Heel wat kameraden zijn aan een verklaarbare wanhoop ten prooi. Geen enkele lichtstraal ontdekken zij meer aan de met nachtelijk duister bedekte hemel. Het is duister geworden in hun hart, waardoor de vlam van liefde voor het ideaal schijnbaar is gedoofd. Schijnbaar, schrijven wij, omdat ons vaste geloof in de menselijke waardigheid, zelfs in deze donkere dagen, niet aan het wankele gebracht kan worden. Waarheid is, dat de

EEN TUSSENSCHAKEL

Onze kameraad T. is reeds een paar weken ernstig ziek en kan direct niet meer schrijven. Nu lijkt het mij niet van belang om de zaak geheel te laten liggen en kom ik met mijn tussenschakel. Er was reeds een mooi contact tot stand gebracht tussen de courant en de lezers en dat willen we nu zo niet verloren laten gaan. De toestand is nog dezelfde. Er wordt nog volop gelogen, gemoord, enz. Er kan dus ook nog volop kritiek worden geleverd. Kleine en grote zaken hebben altijd dezelfde oorsprong, waar kam. T. altijd al op heeft gewezen en ik wil hopen, dat hij spoedig zijn werk weer kan hervatten. Oorzaak en oorsprong van zijn schrijven was de staking te Delfzijl en vastgesteld kan nu reeds wel worden, dat de zaak voor de politieke hantworsten nu reeds mislukt is, omdat de praktijk altijd iets anders is dan de politiek aangeeft. Hier nog aan toevoegende, dat het een schandaal is, dat er nog altijd een 20-tal geroutineerde mensen op de keien loopt, terwijl er volop werk is en dat het voorkomt, dat men de bootwerkers met een tamp van een gei in het ruim moet laten zakken. Hieruit kan men dus concluderen, dat zo iets alleen voortkomt uit machtswellust en gezond verstand totaal zoek is. Ad gezind.

uitingen van menselijke waardigheid **tijdelijk** zijn teruggedrongen. De menselijke geest heeft men verwrongen, omgebogen in het tegenovergestelde. Doch wij zijn overtuigd, dat de natuurlijke gaardheid van de mens haar rechten zal hernemen. De mens, zo sprak en schreef F. D. Nieuwenhuis, is van nature niet slecht, hij is en blijft ontvankelijk voor het goede. En als wij, revolutionnaire syndicalisten, het goede willen betrachten in deze wereld, dan hebben wij ons op die wetenschap in te stellen. Dan rusten op ons allen de taak en de plicht, in woord en in levenshouding daarvan te getuigen. Wie het goede wil, bestrijdt het heden-daagse uitbuitingssysteem en dat van de voortbrenging, waardoor te midden van een geweldige overvloed duizenden en duizenden desondanks gebrek lijden. Die onderkent de machten, welke met alle middelen pogen, deze toestand van grenzeloze onrechtvaardigheid te doen bestendigen. Die ziet in de staat de onderdrukker, in de kerk de getrouwe dienstmaagd van de Mammon en in het militarisme de reïncarnatie van het brute geweld, aangewend door de staat om zijn heerschappij te handhaven, door de kerk gezegend. Die klassevijanden te bekampen, schenkt ons een bron van licht en van leven. Wat is leven? Strijden. En in die strijd zien wij —

NIEUWS UIT ENSCHEDÉ DE STAKING IN HET KLEDINGBEDRIJF

Schreven we de vorige week betreffende de staking in de confectiefabriek Cats, dat de staaksters vol goede moed waren, thans moeten we constateren, dat de stemming heel wat minder enthousiast is en vergissen we ons niet, dan zal waarschijnlijk Maandag 8 Januari het werk hervat worden. Resultaat is er niet bereikt. Dit was te voorzien. Als we goed zijn ingelicht, dan was niet één van de staaksters georganiseerd. De firma Cats, die dit zeer zeker wilt, heeft van deze omstandigheid partij getrokken. Haar houding werd steeds brutaler. Ze weigerde niet alleen de 100 pct. waarvoor gestaakt werd, doch deelde de staaksters mede, dat in de toekomst zelfs geen 50 pct. vergoeding voor erkende feestdagen zou worden gegeven. Deze mededeling bracht niet alleen ontstemming, doch het was ook aanleiding, dat er verdeeldheid onder de staaksters dreigde te ontstaan. Vandaar dat men verwacht, dat de staking Maandag 8 Januari geëindigd zal zijn, temeer daar de firma later mededeelde, dat ze de laatste bedreiging, n.l. dat er in de toekomst geen 50 pct. vergoeding meer gegeven zal worden, heeft ingetrokken en beloofde dat geen rancune genomen zou worden. Onzerzijds is door middel van één der staaksters (omdat we zelf geen voeling met deze hadden) voorgesteld, om de firma mede te delen dat vanaf 5 Januari niet alleen de eis van 100 pct. de inzet was, doch dat men vanaf die datum ook het verzuim op rekening van de firma bracht. De bedreiging van de firma had er evenwel zo de schrik in gebracht, dat men van dit voorstel niets wou weten. Ook de aanbidding onzerzijds om gratis gebruik van onze zaal te maken, werd afgewezen. Men wilde van geen organisatie weten en ook van geen verplichting ten opzichte van een organisatie. We willen dit standpunt niet aanvechten, we juichen het zelfs

ondanks duisternis, armoede en teleurstellingen — het licht van een nieuwe dageraad gloren. Weliswaar, zeer ver verwijderd. Lang, heel lang zal het nog kunnen duren alvorens wij ons in het volle licht geplaatst mogen zien. Niet onmogelijk is het, dat wij dat volle licht nimmer zullen aanschouwen. Het zij zo. „Zij die geloven, haasten niet.” Maar wij hebben de zekerheid, voor onze nakomelingen. Welk een vreugde en voldoening schenkt het ons nu reeds krachten te mogen wijden aan de totstandkoming van de nieuwe mensenmaatschappij, waarin de levenden geen zorgen kennen voor de komenden, noch de stervenden voor de achterblijvenden.

Geen oorlogen, die al wat jong en levenslustig is vernietigen, de rede, in plaats van het geweld, zegeviert.

Waarom zouden wij dan versagen? Wat hebben wij te verliezen? Het komt er op aan, vooral in een spannende tijd als die waarin wij leven, de banden van saamhorigheid te versterken, meer activiteit te ontwikkelen, socialistische plicht te vervullen, de door ons zelf gekozen weg te blijven volgen.

Vooruit dan kameraden in den lande, in gesloten colonnes zetten wij ons in 1940 in beweging, bouwende op eigen kracht en inzicht, volgende het rode vaandel van de arbeid. Joh. N.

toe, dat deze meisjes zelf hun strijd willen voeren, maar we zijn overtuigd, dat een staking zoals die thans gevoerd wordt, niet tot resultaat zal leiden. Het vorige jaar was het een kwestie van een paar dagen, maar nu het twee weken en zelfs langer dreigde te duren, was het te voorzien, dat deze staking een mislukking moest worden, temeer waar ook de meisjes weigerden om met lijsten op stap te gaan. Zonder een behoorlijke steun is het nu eenmaal niet mogelijk een strijd op lange duur uit te vechten. De les van deze staking is o.l. geen andere dan deze, dat zolang de confectiewerksters niet van organisatie willen weten, haar strijd hopeloos zal zijn. We weten echter, dat meerdere werksters in het confectiebedrijf geen aangename ervaringen betreffende de organisaties hebben opgedaan, doch we weten ook, dat van al deze 300 staaksters er niet één is, die weet wat het zeggen wil, syndicalistisch georganiseerd te zijn, hoewel er toch vrouwen en dochters van onze leden bij betrokken waren. Er wordt ook in eigen kringen te weinig propaganda voor onze beginselen gemaakt. Hoe weinig kinderen van onze leden zijn in onze organisaties ondergebracht. We willen daarmede niet zeggen, dat men verplicht moet zijn, zijn kinderen in de organisatie te doen, maar m.l. is het een schande als een kind van één onzer leden, lid is van de moderne vakbeweging. Dit komt gelukkig sporadisch voor, doch het gebeurt. Kameraden, laat dit veranderen. Laten we 1940 beginnen met het vaste voornemen, onze organisaties uit te bouwen en onze beginselen onder de arbeiders te brengen. We zijn overtuigd, dat systematische propaganda haar vruchten draagt. Ons doel moet zijn: Einde 1940 een NSV. met een dubbel aantal leden van thans.

Corr.

IAA., ZWEDEN EN DE OORLOG

J) Wij hebben de vorige week twee artikelen afgedrukt uit een persdienst van Duitse syndicalisten, die ook in De Arbeid waren verschenen. Naar aanleiding van deze artikelen heeft de redactie van dit laatste blad tweeërlei bedenking. Albert Jensen, zo zegt zij, begaat onrecht tegenover de oude russische bolsjewistische partij, die een van de grote drijvende krachten was bij het behalen van de revolutionnaire overwinning in 1917 in Rusland, terwijl in Spanje, met een sterke anarcho-syndicalistische beweging, de revolutie gesmoord kon worden vóór zij de overwinning had behaald. Ons standpunt ten opzichte van de politiek der CNT. is bekend. Wij hebben dat standpunt volkomen openhartig in De Syndicalist ontwikkeld en zijn tot de conclusie gekomen, dat het loslaten van onze revolutionnaire en syndicalistische beginselen door de CNT. funest is geweest, terwijl zij ook gezinszins de beperktere doeleinden ermede bereikt heeft, die haar bij haar tactiek voor ogen stonden. Men kan natuurlijk allerlei argumenten aanvoeren ter verdediging of vergoelijking van haar tactiek in verband met de omstandigheden, die inderdaad gans anders waren dan in Rusland in 1917, maar het feit zelf verandert er niet door.

Maar wanneer men uit de gebeurtenissen conclusies wil trekken ten aanzien van bolsjewisme en syndicalisme, dan zal men toch scherp dienen te onderscheiden. Het verschil bestaat toch niet daarin, dat het bolsjewisme vóór en het syndicalisme, in het algemeen, tegen doorvoering van de sociale revolutie zou zijn. Want al heeft, in één geval, de CNT. daarvan op grond der omstandigheden of om redenen van tactiek voorlopig afgezien, de russische anarcho-syndicalisten varen in 1917 in Rusland niet minder radicale voorstanders der sociale revolutie dan de toenmalige bolsjewiki. Het verschil gaat en blijft gaan om de vraag, of de macht der revolutie gedecentraliseerd moet blijven berusten in handen der arbeidersmassa's en haar economische organisaties of gecentraliseerd moet worden in de vorm van een partij-dictatuur. Wij blijven voorstander van het eerste. Niet dit beginsel heeft in Spanje schipbreuk geleden, noch de beginselen van de IAA. in het algemeen, doch alleen het loslaten van het revolutionnaire beginsel. In Rusland heeft echter de revolutie volledig gezegevierd en het fiasco heeft zich daar voltrokken tengevolge van de toepassing van het beginsel der partijdictatuur en het partijmonopolie. Het heeft zich voltrokken precies zoals het onzerzijds was voorspeld. Dit fiasco is ook niet begonnen met het verjagen van Trotski, maar had lang voor dien zijn intrede gedaan: vervolg van andersdenkende revolutionnaires, Kroonstad.

De Arbeid blijft de vrijheid zien als uiteindelijk vrucht van het socialisme dat alleen door middel

Finland is Zweden's naaste buur. Tussen beide landen heeft zich in de laatste jaren een steeds nauwere culturele en economische samenwerking ontwikkeld. De tweede arbeiders staan nochtans zeer kritisch tegenover de vele in Finland getroffen reaktionaire maatregelen en zij zijn de afschuwelijke terreur van 1918, toen 20.000 finse arbeiders door de reactie werden uitgemoord, allerminst vergeten. Nochtans staat de tweede arbeidersklasse — natuurlijk met uitzondering der stalinisten — eensgezind tegenover de roofoorlog van Rusland en zij vreest, dat na Finland Zweden zelf aan de beurt zal komen. Begrijpelijkerwijze vindt dan ook het standpunt veel weerklank om naar de wapens te grijpen, teneinde aan de zijde van Finland te strijden en niet te wachten tot dit land vernietigd is. Grote sommen gelds en hoeveelheden goederen worden ingezameld om het finse volk te helpen, vrijwilligers spoeden zich erheen.

De beide dagbladen van de SAC. hebben een gemeenschappelijke oorlogscorrespondent naar het finse front gestuurd. Met betrekking tot de russische aanval op Finland heeft de SAC. het volgende manifest gepubliceerd:

De overval van Sovjet-Rusland op Finland verdient van de zijde van het internationale proletariaat een zo scherp mogelijk protest.

Vóór de Russische Revolutie door de bolsjewistische dictatuur werd verninkt en verknoeid, verkondigde zij het zelfbestemmingsrecht der volkeren. Geen gebied mocht onder de heerschappij van een ander land worden gebracht, zonder dat het desbetreffende volk vrij en duidelijk zijn wil daartoe had uitgesproken. Geen volksstemming mocht als geldig worden beschouwd, zonder dat eventueel binnengevallen troepen zich zouden hebben teruggetrokken. Gebeurde dit niet, dan ware landverwerving slechts als annexatie te beschouwen.

Sovjet-Rusland is thans ontaard en voert een imperialistische roofoorlog in bondgenootschap met de ergste vijand van het wereldproletariaat en van het socialisme: het Duitse fascisme. Tezamen met Hitler heeft het stalinisme de oorlog tegen Polen ontdekt. Tezamen met Hitler heeft Stalin dit land tot hun gemeenschappelijke buit gemaakt, die overeenkomstig een van te voren vastgesteld plan tussen Duitsland en Rusland werd verdeeld, waarbij 13 miljoen mensen onder de macht van het rode en 22 miljoen mensen onder de heerschappij van het bruine fascisme werden gebracht. Met deze roofoorlog heeft Rusland de door de Russische Revolutie zelf verkondigde grondstellingen van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren met de voeten getreden, terwijl Rusland tegelijkertijd het internationale fascisme in zijn strijd tegen de socialistische arbeidersklasse heeft versterkt.

Door een wrede overval op de finse burgerbevolking, door een niets ontziende uitmoording van vrouwen en kinderen, door het bombarderen van open steden, heeft de russische dictatuur zich volkomen op één lijn gesteld met de misdadigers, die verantwoordelijk zijn voor de vernietiging van Guernica — de Duitse oorlogsvliegers — en met de Italiaanse oorlogsvliegers, die hun gruwzame overvallen op de weerloze dorpen van Abyssinië hebben volvoerd.

De russische regering heeft afgewezen een onderzoek naar de beweerd finse provocaties, zij heeft het laatste finse aanbod om te onderhandelen geweigerd, evenals de door de Verenigde Staten aangeboden bemiddeling. Zij is begonnen, zonder oorlogsverklaring bommen op de finse bevolking te werpen en heeft daarmede een van de ergste aanvalsoorlogen in de wereldgeschiedenis ingezet tegen een vreedzaam en voor de veiligheid van Rusland in geen enkel opzicht gevaarlijk volk.

Door deze handelingen, volkomen in strijd met de grondslagen van het socialisme, heeft Rusland opnieuw zijn anti-socialistische en imperialistische karakter bloot gelegd. Het socialistische proletariaat, dat de strijd heeft te voeren tegen ieder imperialisme en tegen elke nationalistische oorlogspolitiek, heeft dieneengevolge zijn strijd ook te richten tegen het huidige russische regime, niet minder dan tegen alle andere aanvalsstaten, onverschillig of zij zich democratisch of fascistisch noemen.

De communistische partij van Zweden, die onverhoelen als agent van het roofzuchtige Rusland optreedt, moet daarom eveneens door alle groeperingen der arbeidersbeweging bestreden worden. De communisten, die zich met het russische stelsel van geweld solidair verklaren, moeten als verraders van het socialisme en van de arbeidersbeweging beschouwd worden.

In Arbetaren lezen wij het volgende:

De SAC. heeft op haar laatste congres een resolutie over het vraagstuk van de oorlog aangenomen, waarin o.a. wordt gezegd: „In landen, die bloot staan aan een fascistische inval, moeten de arbeiders naar de sociale revolutie streven zonder de overwinning in handen der fascistische te spelen. Maar hoe de tactiek ook mag wisselen, de grondtendenz moet onveranderlijk zijn: verscherping van de klassenstrijd in het eigen land tot er de sociale revolutie uit voortvloeit.”

Concreet toegepast in verband met een eventuele russische of Duitse inval in Zweden houdt dit dus in, dat de syndicalistische arbeiders niets zullen doen, wat de weerkracht tegen de binnentredende fascistische legers verzwakt, maar tegelijkertijd zullen zij zich een eigen oorlogsdool moeten stellen. Onder geen omstandigheid kan in geval van een dergelijke opgedwongen oorlog sprake zijn van het sluiten van de godsvrede of van het opgeven van de eis van het socialisme. De arbeiders in de imperialistische „democratieën” nemen aan een oorlog deel, die zogenaamd voor de democratie wordt gevoerd, maar die imperialistische doeleinden nastreeft. Zij hebben hun socialistische streven prijs gegeven voor de instandhouding van de burgerlijke democratie, die gebaseerd is op een kapitalistische inrichting van de maatschappij. De syndicalisten zullen nooit hun strijd voor het socialisme opgeven en hun streven kan daarom ook nooit samenvallen met dat van de burgerlijke klassen. Niet de overwinning aan de fascistische bezogen, maar evenmin de klassenstrijd opgeven voor de verwezenlijking van het socialisme.

De oorlog lost geen enkel probleem op. Hij schept alleen maar nieuwe problemen en is steeds een bron van nieuwe oorlogen. De oorlog kan niet worden afgeschaft, zolang het kapitalisme blijft bestaan. De opheffing van het kapitalisme is de voorwaarde voor het bevestigen van de vrede.

De tweede syndicalistische jeugdbeweging, die echter niet bij de IAA. is aangesloten en ook tegenover de SAC. een zelfstandige positie inneemt (vele leden zijn niet bij de SAC. aangesloten), gaat een stap verder. Zij publiceert in haar orgaan (Storm) een artikel onder de titel „Voor Finland, tegen Stalin en Hitler” en heeft het volgende manifest uitgegeven:

TEGEN HET IMPERIALISME

Stalins overval op Finland heeft het gehele tweede volk vervuld met verontwaardiging en afschuw. De syndicalistische jeugd deelt deze gevoelens ten volle.

Niet dat de syndicalistische jeugd daarom zo sympathiseren met het tot dusverre in Finland heersende regime. Zij weet, dat een jong rooflustig kapitalisme en een oude wrede reactie heersen in dit land. Zekere verheugende ver-

